

23 Φεβρουαρίου, 1996

[ΑΡΤΕΜΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ/στές]

CODAL SYNTO LIMITED,

Εφεσείοντες-εναγόμενοι,

v.

BAYER AKTIENGESELLSHAFT,

Εφεσίβλητου-ενάγοντα.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 9207)

Δικαιοδοσία Επαρχιακού Δικαστηρίου — Συνταγματικότητα νόμου — Έλεγχος συνταγματικότητας νόμου από Επαρχιακό Δικαστήριο, είναι εκτός της δικαιοδοσίας του εάν απολήγει σε έλεγχο του κύρους διοικητικής πράξης.

5

Συνταγματικότητα νόμου — Έλεγχος συνταγματικότητας από Επαρχιακό Δικαστήριο — Είναι εκτός της δικαιοδοσίας του αν απολήγει σε έλεγχο διοικητικής πράξης.

10

Εφετείο — Διαδικασία πολιτικής έφεσης — Εφετείο, δεν έχει δικαιοδοσία ελέγχου απόφασης Επαρχιακού Δικαστηρίου αναφορικά με το κύρος νόμου εάν αυτό απολήγει σε έλεγχο διοικητικής απόφασης.

15

Ευρεσιτεχνία — Εγγραφή ευρεσιτεχνίας — Συνιστά διοικητική απόφαση — Έφεση κατά απόφασης Επαρχιακού Δικαστηρίου επί της συνταγματικότητας των Αρθρων 7 και 8 του περί Ευρεσιτεχνίας Νόμου Κεφ. 266 — Εφετείο, δεν έχει δικαιοδοσία κατά την πολιτική δικαιοδοσία του, αλλά μόνο κατ' Άρθρο 146 του Συντάγματος.

20

Οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες, το 1984 ενέγραψαν στο Ευρωπαϊκό Γραφείο Προνομίων Ευρεσιτεχνίας στο Μόναχο, δυνάμει της European Patent Convention του 1973, προνόμιο ευρεσιτεχνίας σχετικά με το φάρμακο "Ciprofloxacin". Ως εκ της εγγραφής και δυνάμει της Patents Act του 1977 απολαμβάνουν στην Αγγλία των δικαιωμάτων που παρέχει στα εθνικά διπλώματα ευρεσιτεχνίας ο Αγγλικός νόμος. Κατόπιν αιτήσεώς τους, ο Επίσημος Παραλήπτης στις 9 Ιουλίου 1985 εξέδωσε πιστοποιητικό εγγραφής και στην Κύπρο το οποίο

25

τους παρέχει σύμφωνα με τον περί Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας Νόμο Κεφ. 266 Άρθρο 7 τα ίδια προνόμια και δικαιώματα όπως και στην Αγγλία, για όσο χρόνο παραμένει σε ισχύ στην Αγγλία (Άρθρο 8).

Οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες, καταχώρισαν αγωγή στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού κατά των εφεσειόντων - εναγομένων για παραβίαση του προνομίου τους που έγινε με την πώληση φαρμάκου υπό το σήμα "Syntoflox" και αξίωσαν διάφορα διατάγματα και αποζημιώσεις. Επικαλέστηκαν διατάξεις του περί Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας Νόμου Κεφ. 266 και τον κυρωτικό της Σύμβασης του Παρισιού για την Προστασία της Ιδιοκτησίας Νόμο του 1963 Ν. 66/83. Οι εφεσειόντες - εναγόμενοι, δεν αρνήθηκαν τα γεγονότα αλλά ζήτησαν την απόρριψη της αγωγής γιατί όπως εισηγήθηκαν, η εγγραφή του προνομίου ήταν παράνομη αφού το δίπλωμα ευρεσιτεχνίας δεν μπορούσε να εγγραφεί στην Κύπρο δυνάμει του Νόμου και διαζευκτικά, ο Νόμος και ειδικά τα Άρθρα 4, 7 και 8 ήταν αντισυνταγματικά επειδή αφ' ενός δι' αυτών επιχειρείται εκχώρηση νομοθετικής εξουσίας "σε όργανα ξένα προς το Σύνταγμα και αφ' ετέρου το διεκδικούμενο από τους εφεσίβλητους - ενάγοντες μονοπώλιο συνιστούσε περιορισμό που δεν μπορούσε να επιβληθεί δυνάμει του Άρθρου 25.2 του Συντάγματος. Αρνήθηκαν επίσης ότι η Σύμβαση του Παρισιού τους παραχωρούσε τα δικαιώματα που διεκδικούσαν.

Το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού, απέρριψε τις εισηγήσεις των εφεσειόντων - εναγομένων και εξέδωσε το ζητηθέν απαγορευτικό διάταγμα και διατάγματα για "πλήρη αποκάλυψη" και "προς παράδοσιν ή καταστροφὴν ἐπὶ ὄρκου ἀπάντων των παραβιάζόντων αντικειμένων".

Οι εφεσειόντες - εναγόμενοι εφεσίβαλαν την απόφαση και εισηγήθηκαν, επιπρόσθετα προς τα σχετικά με τη Σύμβαση του Παρισιού, ότι τα Άρθρα 7 και 8 του περί Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας Νόμου Κεφ. 266 είναι αντισυνταγματικά αφού εισάγουν ως εφαρμόσιμο στην Κύπρο, τον εκάστοτε ισχύοντα αγγλικό νόμο.

Αποφασίστηκε ότι:

(1) Το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού δεν μπορούσε να ελέγξει τη συνταγματικότητα των Άρθρων 7 και 8 του περί Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας Νόμου Κεφ. 266, διότι αυτό θα απέληγε σε έλεγχο της διοικητικής πράξης της έκδοσης του πιστοποιητικού εγγραφής της ευρεσιτεχνίας, πράγμα που μπορούσε να γίνει μόνο με προσφυγή κατ' Άρθρο 146 του Συντάγματος.

(2) Με δοσμένη την έκδοση του πιστοποιητικού εγγραφής και με παραδεκτή την κυκλοφορία φαρμάκου από τους εφεσείοντες - εναγόμενους οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες στοιχειοθέτησαν αγώγιμο δικαίωμα.

5

(3) Το Εφετείο, δεν είχε εξουσία να εξετάσει τη συνταγματικότητα των Άρθρων 7 και 8 του περί Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας Νόμου, Κεφ. 266 στο πλαίσιο πολιτικής έφεσης, διότι θα απέληγε σε έλεγχο της διοικητικής πράξης της εγγραφής της ευρεσιτεχνίας, δικαιοδοσία που μπορεί να ασκηθεί μόνο κατ' Άρθρο 146 του Συντάγματος.

10

Η έφεση απορρίφθηκε χωρίς έξοδα.

15

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Christodoulides v. Republic 1972 3 C.L.R. 71,

20 *Hoffmann - La Roche v. Attorney - General (1983) C.L.R. 994,*

Mead Corporation v. Republic (1986) 3 C.L.R. 2204,

Ansor Corporation v. Republic (1969) 3 C.L.R. 325,

25

Neophytou v. Police (1981) 2 C.L.R. 195,

Psaras and Another v. Republic (1987) 2 C.L.R. 132,

30 *Εταιρεία Σ. και Γ. Κολοκασιδή Λτδ v. Κιμωνή (1987) 1(E) Α.Α.Δ. 132,*

Δρουσιώτης v. Ιερωνυμίδα (1990) 1 Α.Α.Δ. 1026,

Βασιλείου και Άλλες v. Μενελάου και Άλλος (1990) 1 Α.Α.Δ. 1125,

35

Αριστείδου v. Λοιζίδα (1991) 1 Α.Α.Δ. 297,

Λούτση v. KEMTAXI LTD (1995) 1 Α.Α.Δ. 704,

40 *Enrika Ltd v. Unilever PLC (1994) 1 Α.Α.Δ. 124,*

Medochemie Ltd v. Δημοκρατίας, Προσφυγή Αρ. 223/94, ημερ. 6.4.1994.

Έφεση.

Έφεση από τους Εναγόμενους κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού (Τ. Ηλιάδης Π.Ε.Δ. και Κ. Παμπαλλή Ε.Δ.) που δόθηκε 19 Μαΐου, 1994 (Αρ. Αγωγής 6213/91), με την οποία κρίθηκε ότι το προνόμιο μπορούσε να εγγραφεί και ότι νόμιμα ενεγράφη στην Κύπρο και εκδόθηκε απαγορευτικό διάταγμα εναντίον των εναγομένων με το οποίο τους απαγορευόταν η παραβίαση του προνομίου / διπλώματος ευρεσιτεχνίας και διατάχθηκε πλήρης αποκάλυψη και καταστροφή όλων των παραβιαζόντων αντικειμένων. 5 10

Γλ. Ταλιάνος, για τις Εφεσείδουσες.

Φ. Ποιητής, για τον Εφεσίβλητο. 15

ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Κωνσταντινίδης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Η αντιδικία αφορά σε ορισμένες από τις διατάξεις του περί Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας Νόμου, Κεφ. 266. Σύμφωνα με το Νόμο ο Επίσημος Παραλήπτης θα εκδίδει πιστοποιητικό εγγραφής όταν πρόσωπο προς το οποίο χορηγήθηκε δίπλωμα ευρεσιτεχνίας στο Ηνωμένο Βασίλειο ή άλλος δικαιούχος σ' αυτό, υποβάλει εμπροθέσμως αίτηση εγγραφής του στην Κύπρο (άρθρο 4) στον καθορισμένο τύπο και συνοδευόμενη από τα καθορισμένα τέλη και τις καθοριζόμενες προδιαγραφές και έγγραφα (Άρθρο 5). Η έκδοση του πιστοποιητικού εγγραφής θα παρέχει, υπό τους όρους που τίθενται από το Νόμο της Κύπρου, προνόμια και δικαιώματα ως εάν το δίπλωμα ευρεσιτεχνίας να είχε παραχωρηθεί στο Ηνωμένο Βασίλειο με προέκταση στην Κύπρο (άρθρο 7) για όσο χρόνο το δίπλωμα θα παραμένει σε ισχύ στο Ηνωμένο Βασίλειο (άρθρο 8). Το Άρθρο 9(1) είναι το τελευταίο στο οποίο χρειάζεται να γίνει αναφορά. Αναφέρεται στις δικαστικές θεραπείες οι οποίες είναι δυνατό να δοθούν. (βλ. *Christodoulides v. Republic* (1972) 3 C.L.R. 71, *Hoffmann - La Roche v. Attorney-General* (1983) 1 C.L.R. 994.) 20 25 30 35

Μετά την έναρξη της ισχύος του Συντάγματος η Βουλή των Αντιπροσώπων διατήρησε το Νόμο ουσιαστικά αναλλοίωτο. Συνειδητά αν κρίνουμε από τον περί Δικαστηρίων (τροποποιητικό) Νόμο του 1983 (Ν. 29/83) με τον οποίο, με μια διευκρίνιση τη σημασία της οποίας θα εξετάσουμε μετά, η αναφορά του Νόμου στο Ανώτατο Δικαστήριο αντικαθίσταται με αναφορά στο αρμόδιο 40

Επαρχιακό Δικαστήριο. Ευλόγως, επισημαίνεται από τον Πική Δ., όπως ήταν τότε, στην υπόθεση *Mead Corporation v. Republic* (1986) 3 C.L.R. 2204 ενόψει της ανυπαρξίας στην Κύπρο των απαιτούμενων μέσων και των τεχνικών γνώσεων. (Βλ. επίσης *Ansor Corporation v. Republic* (1969) 3 C.L.R. 325).

5
10
15
20
Συνοψίζουμε το παραδεκτό ιστορικό. Οι εφεσίβλητοι είναι εταιρεία εγγεγραμμένη στη Γερμανία. Το 1984 ενέγραψαν στο Ευρωπαϊκό Γραφείο Προνομιών Ευρεσιτεχνίας στο Μόναχο, στο πλαίσιο της *European Patent Convention* που υπεγράφη στην ίδια πόλη το 1973, προνόμιο ευρεσιτεχνίας αναφορικά με φάρμακο γνωστό υπό το γενικό όνομα “Ciprofloxacin”. Η Αγγλία θέσπισε την *Patents Act* του 1977 προς αντικατάσταση της ομώνυμης του 1949 με στόχο, μεταξύ άλλων, τον εναρμονισμό της αγγλικής νομοθεσίας προς τις διεθνείς υποχρεώσεις τις οποίες ανέλαβε με την κύρωση της πιο πάνω Σύμβασης. Συμφωνούν και οι δυο πλευρές πως κατά την *Patents Act* του 1977 οι εφεσίβλητοι απολαμβάνουν στην Αγγλία των δικαιωμάτων που παρέχει στα εθνικά διπλώματα ευρεσιτεχνίας ο αγγλικός Νόμος. (Βλ. το Άρθρο 77, τους *Halsbury's Laws of England* 4η έκδοση, Τόμος 35 παράγραφοι 728 και 729 και *Tetrell on the Law of Patents* 14η έκδοση σελ. 7 παράγραφος 1.15).

25
30
Στις 9 Ιουλίου 1985 ο Επίσημος Παραλήπτης εξέδωσε στο όνομα των εναγόντων-εφεσιβλήτων πιστοποιητικό εγγραφής του πιο πάνω προνομίου ευρεσιτεχνίας. Οι εφεσίβλητοι καταλόγισαν στους εφεσείοντες παραβίαση του προνομίου που εκδηλώθηκε με την πώληση 50 “ταμπλέτων” φαρμάκου υπό το σήμα “Synptoflox” και με αγωγή τους που καταχώρισαν στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού αξίωσαν σειρά διαταγμάτων και αποζημιώσεις. Επικαλέστηκαν δυο, ανεξάρτητα το ένα από το άλλο, ερείσματα:

Τις διατάξεις του Νόμου και τον κυρωτικό της Σύμβασης του Παρισιού για την Προστασία της Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας Νόμο του 1983 (Ν. 66/83).

35
40
Οι εφεσείοντες δεν αρνήθηκαν την πώληση του φαρμάκου στην Κύπρο ούτε την περιεκτικότητα του σε *Ciprofloxacin*. Με την υπεράσπισή τους πρότειναν την απόρριψη της αγωγής επειδή, όπως εισηγήθηκαν, η εγγραφή του προνομίου ήταν παράνομη αφού το δίπλωμα ευρεσιτεχνίας που επικαλούνταν οι εφεσίβλητοι δεν μπορούσε να εγγραφεί στην Κύπρο δυνάμει του Νόμου και, διαζευκτικά, ο Νόμος, ειδικά τα Άρθρα 4, 7 και 8 είναι αντισυνταγματικά. Ήταν η εισήγησή τους πως δι’αυτών επιχειρείται εκχώρηση νομοθετικής εξουσίας, “σε όργανα ξένα προς το Σύνταγμα”. Επίσης ότι το διεκδικούμενο από τους εφεσίβλητους μονοπώλιο συνιστά πε-

ριορισμό που δεν θα μπορούσε να επιβληθεί δυνάμει του Άρθρου 25.2 του Συντάγματος. Ως προς τη Σύμβαση του Παρισιού, αρνήθηκαν τη διά των προνοιών της απόκτηση από τους εφεσίβλητους των δικαιωμάτων που διεκδίκησαν.

5

Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι το προνόμιο μπορούσε να εγγραφεί και ότι νόμιμα ενεγράφη στην Κύπρο, ότι ενόψει της υπόθεσης *Christodoulides v. Republic* (ανωτέρω) τα Άρθρα 4, 7 και 8, ως αλληλένδετα προς το Άρθρο 9, δεν συγκρούονται προς τις διατάξεις του Άρθρου 25 του Συντάγματος και ότι δεν εκχωρείται δια του Νόμου δικαίωμα εγγραφής προνομίων ευρεσιτεχνίας σε ξένο καθεστώς αφού η εγγραφή “δεν ήταν το άμεσο αποτέλεσμα εφαρμογής ξένων νομοθετικών προνοιών αλλά το έμμεσο αποτέλεσμα από την άποψη ότι η τελική έγκριση καταχώρισης ήταν το αποτέλεσμα της εξάσκησης της διακριτικής ευχέρειας ενός κυπριακού διοικητικού οργάνου”. Ανεξάρτητα από τα πιο πάνω θεώρησε πως “η εγγραφή του προνομίου φαίνεται ότι νομιμοποιείται με τη Σύμβαση των Παρισίων”. Κατέληξε πως θεμελιώθηκε αγωγίμο δικαίωμα και εξέδωσε απαγορευτικό διάταγμα και διατάγματα για “πλήρη αποκάλυψη” και “προς παράδοσιν ή καταστροφήν επί όρκω πάντων των παραβιαζόντων αντικειμένων”.

10

15

20

Οι εφεσίβλητοι δέχτηκαν πως δεν ήταν δυνατή η στήριξη της αξίωσής τους πάνω στο Νόμο 66/83 και δεν υποστήριξαν αυτή την πτυχή της πρωτόδικης απόφασης. Δεν θα μας απασχολήσει η ουσία αυτού του θέματος. Το πρωτόδικο Δικαστήριο εξάντλησε την αναφορά του στη Σύμβαση με τη γενική διακήρυξη πως “η εγγραφή του προνομίου φαίνεται ότι νομιμοποιείται με τη Σύμβαση των Παρισίων, μέλη της οποίας έχουν καταστεί τόσο η Γερμανία όσο και η Κύπρος”. Ελλείπει εντελώς ό,τι θα συνιστούσε την αιτιολογία αυτής της απόφασης αλλά και της σύνδεσής της προς την τελική κατάληξη και, κατά τη σταθερή νομολογία, δεν υπάσχει έγκυρη δικαστική κρίση. (βλ. *Neophytou v. Police* (1981) 2 C.L.R. 195, *Psaras and Another v. Republic* (1987) 2 C.L.R. 132, *Εταιρεία Σ. & Γ. Κολοκασίδη Ατό v. Αντώνη Κιμωνή* (1989) 1(E) A.A.Δ. 132, *Γιαννάκης Δρονοιώτης v. Θεόδωρου Ιερωννμίδη* (1990) 1 A.A.Δ. 1026, *Σωφρονία Βασιλείου και Άλλες v. Άννα Μενελάου και Άλλος* (1990) 1 A.A.Δ. 1125 και *Γεώργιος Αριστείδου v. Σάββα Λοιζίδη* (1991) 1 A.A.Δ. 297 και *Ειρήνη Αριστείδου Λούτση v. KEMTAXI LTD* (1995) 1 A.A.Δ. 704).

25

30

35

40

Ζητήσαμε κατά την αιφρόαση της έφεσης την άποψη των εφεσειόντων σε σχέση με το κατά πόσο επιδιώκουν στην πραγματικότητα την αναθεώρηση εκτελεστής διοικητικής πράξης του Επίσημου Πα-

ραλήπτη. Οι εφεσεύοντες εγκατέλειψαν όσους ισχυρισμούς τους αναφέρονταν στην ίδια την εγγραφή του προνομίου στην Κύπρο. Περιορίστηκαν, επιπρόσθετα προς τα σχετικά προς τη Σύμβαση του Παρισιού, στην εισήγηση πως το Άρθρο 7 και κατ'επέκταση το 5 Άρθρο 8 του Νόμου είναι αντισυνταγματικά αφού εισάγουν ως εφαρμόσιμο στην Κύπρο τον εκάστοτε ισχύοντα αγγλικό νόμο. Δεν ήγειραν, όπως ξεκαθάρισαν, ζήτημα ως προς το Άρθρο 9. Τα δυο Άρθρα στα οποία αναφέρθηκαν, ιδίως το Άρθρο 7 είναι, όπως 10 εισηγήθηκαν, τα θεμελιακά αφού αποβλέπουν στον προσδιορισμό των έννομων συνεπειών που εκπηγάζουν από την έκδοση του πιστοποιητικού εγγραφής, με τον καθορισμό των προνομίων και των δικαιωμάτων που αυτή η έκδοση επέαγειται.

Έχουμε καταλήξει πως υπάρχει πράγματι δικαιοδοτικό εμπό- 15 διο που αποκλείει την εξέταση των θεμάτων που εγέρθηκαν στο πλαίσιο αστικής διαδικασίας, όπως η παρούσα. Η περίπτωση του περί Σχεδίων Νόμου Κεφ. 269 και η υπόθεση *Evrika Ltd v. Unilever PLC* (1994) 1 Α.Α.Δ. 124 που επικαλέστηκαν οι εφεσεύοντες, είναι διαφορετική. Εκεί κρίθηκε ως αντισυνταγματική η πρό- 20 νοια σύμφωνα με την οποία ο εγγεγραμμένος ιδιοκτήτης σχεδίου στο Ηνωμένο Βασίλειο θα απολαύει στην Κύπρο των προνομίων και των δικαιωμάτων που αναφέρονται ως εάν το πιστοποιητικό εγγραφής στο Ηνωμένο Βασίλειο να είχε εκδοθεί με προέκταση στην Κύπρο. Κρίθηκε συναφώς πως "οι διατάξεις του Κεφ. 269 25 απολήγουν στο να αναγνωρίζουν προνόμια και δικαιώματα πάνω στη βάση άσκησης εκτελεστικής εξουσίας από διοικητικό όργανο άλλης χώρας που εκδηλώνεται με την έκδοση διοικητικών πράξεων την οποία ο Νόμος θεωρεί ως εκδοθείσα και για την Κύπρο".

30 Στην παρούσα υπόθεση παρεμβάλλεται η πράξη της εγγραφής του προνομίου στην Κύπρο από τον Επίσημο Παραλήπτη. Και ενώ επιβάλλεται η εγγραφή, ανήκει σ'αυτό το διοικητικό όργανο η αρμοδιότητα για τη διαπίστωση της συνδρομής των προϋποθέσεων που θέτει ο Νόμος για την εγγραφή προνομίου ευρεσιτεχνίας και, 35 συνακόλουθα, η τελική απόφαση.

Η εγγραφή προνομίου ευρεσιτεχνίας εμπίπτει στη σφαίρα του δημοσίου δικαίου όπως ακριβώς και η εγγραφή εμπορικών σημά- 40 των. Σε σειρά υποθέσεων το Ανώτατο Δικαστήριο ανέλαβε, σε σχέση προς θέματα αναφερόμενα στην εγγραφή προνομίων ευρεσιτεχνίας, δικαιοδοσία δυνάμει του Άρθρου 146 του Συντάγματος. Έχουμε ήδη αναφερθεί στις υποθέσεις *Ansor Corporation v. Republic* και *Mead Corporation v. Republic*. Προσθέτουμε και την υπόθεση *Medochemie Ltd v. Δημοκρατίας* Προσφυγή 223/93

ημερομηνίας 6 Απριλίου 1994. Τελικά και ο ίδιος ο Νομοθέτης εισηγάγε προνοία που εξ ορισμού πλέον δεν αφήνει αμφιβολία ως προς την εμπλοκή του δημοσίου δικαίου. Πρόκειται για τη διευκρίνιση στην οποία αναφερθήκαμε στην αρχή. Στον πίνακα του Ν. 29/83 προβλέπεται ότι το Κεφ. 266 “θα αναγινώσκηται, ερμηνεύηται και εφαρμόζηται ως εάν αντί της μνείας του Ανωτάτου Δικαστηρίου εγένετο μνεία του αρμοδίου Επαρχιακού Δικαστηρίου πλην της προσφυγής δυνάμει του Άρθρου 146 του Συντάγματος ήτις ασκείται ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου”.

Είναι γεγονός ότι τα Άρθρα 7 και 8 φαίνονται, εκ πρώτης όψεως, αποσυνδεδεμένα από την πράξη της εγγραφής και δεν θα λέγαμε πως δεν είναι λογικοφανής η άποψη των εφεσείδοντων ότι εμπίπτει στην αστική δικαιοδοσία του Δικαστηρίου ο έλεγχος της Συνταγματικότητας της νομοθετικής διάταξης από την οποία εκπηγάζουν τα δικαιώματα και τα προνόμια που διεκδικούν οι αντίδικοί τους. Πρέπει να προσέξουμε όμως ότι τα Άρθρα 7 και 8 του Νόμου αναφέρονται σε προνόμια και δικαιώματα τα οποία παρέχει το πιστοποιητικό εγγραφής που εκδίδει ο Επίσημος Παραλήπτης. Η κτήση αυτών των προνομίων και δικαιωμάτων είναι άρρηκτα συνδεδεμένη προς την πράξη της έκδοσης του πιστοποιητικού εγγραφής, ως συνακόλουθό της. Η έκδοση του πιστοποιητικού εγγραφής αποκτά την υπόστασή της ως εκτελεστή διοικητική πράξη ακριβώς επειδή παρέχονται τα προνόμια και τα δικαιώματα στα οποία αναφέρονται τα πιο πάνω άρθρα. Ο έλεγχος της συνταγματικότητας των Άρθρων αυτών στην πραγματικότητα θα συνιστούσε έλεγχο της διοικητικής πράξης που εκδόθηκε και η οποία τα παρέχει. Πιθανή διαπίστωση ότι είναι αντισυνταγματικά, θα εξουδετέρωνε το πιστοποιητικό εγγραφής αφού θα το κατέλειπε κενό περιεχομένου. Το πιστοποιητικό εγγραφής, αυτό καθ'εαυτό, θα παρέμενε ισχύον, αλλά θα εξαφανιζόταν η επενέργειά του στο χώρο του δικαίου. Αυτό το εγχείρημα είναι δυνατό να αναληφθεί μόνο στο πλαίσιο της αποκλειστικής δικαιοδοσίας ελέγχου του κύρους της διοικητικής πράξης της εγγραφής, κατά το Άρθρο 146 του Συντάγματος.

Συνεπώς, ενώ δεν μπορούμε να προσωπογράψουμε την αιτιολογική βάση της πρωτόδικης απόφασης, καταλήγουμε στο ίδιο αποτέλεσμα. Με δοσμένη την έκδοση του πιστοποιητικού εγγραφής και με παραδεκτή την κυκλοφορία των “ταμπλέτων” που αναφέρθηκαν, στοιχειοθετήθηκε πράγματι το αγωγήμο δικαίωμα που επικαλέστηκαν οι εφεσίβλητοι.

Είχαμε εξ αρχής ζητήσει διευκρινίσεις σε σχέση με τους λόγους έφεσης που αναφέρονται στα διατάγματα που εκδόθηκαν. Αποσα-

φάνησαν οι εφεσείοντες πως εφόσον θεωρείτο ότι οι εφεσίβλητοι είχαν το δικαίωμα που επικαλούνταν, δεν αμφισβητείτο η παραβίασή του και η βάση των διαταγμάτων αυτών. Εξήγησαν ότι δεν αναφέρονταν στη φύση ή στο περιεχόμενο των διαταγμάτων αλλά
5 στο γεγονός ότι εκδόθηκαν, όπως υποστήριξαν, πάνω στο δεδομένο ότι οι εφεσίβλητοι είχαν δικαιώματα μονοπωλίου, χωρίς να είχε προσαχθεί σχετική μαρτυρία.

Δε χρειάζεται να ασχοληθούμε με τη θεωρητική πτυχή του θέματος. Βρισκόταν ενώπιον του Δικαστηρίου η μαρτυρία μέλους του δικηγορικού σώματος της Αγγλίας, ειδικευμένου στα διπλώματα ευρεσιτεχνίας, ο οποίος αναφέρθηκε σε έκταση στον αγγλικό νόμο και στα δικαιώματα που συνεπάγεται η εγγραφή εκεί είτε εθνικού είτε ευρωπαϊκού προνομίου με πεμπτουσία τους, το μονοπώλιο που παρέχουν. Πράγματι το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν επεκτάθηκε σε σχέση με αυτή την πτυχή, σημείωσε όμως πως η προφορική και έγγραφη μαρτυρία που είχε προσαχθεί δεν αμφισβητήθηκε και ότι αυτό “οδηγεί στην αποδοχή της και σε ανάλογα ευρήματα”. Δε
10 διατυπώθηκε παράπονο αναφορικά με αυτό το μέρος της απόφασης και πρέπει να απορριφθεί και το πιο πάνω επιχείρημα.

Η έφεση αποτυγχάνει και απορρίπτεται. Δε θα εκδώσουμε διαταγή για έξοδα.

25

Η έφεση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.